ЗАЯЧИЙ САДОК

Кілька кущиків серед осіннього поля. їх видко здалека. Ми попростували сюди.

За сіткою галуззя ніби намисто, аж іскриться. Одна низка, друга, третя... Еге, то тут он скільки!

— Це справді малина? — вражено питає Олег, мій малий супутник.

Жодного листочка на тонких стеблах, а ягоди — гронами, аж вершечки посхилялися. Я нарвав трохи, у рот кинув-коли б ще влітку малина така смачна була!

Аж тепер помітив, що ген полем покотився сірий клубочок. Сидів зайчисько в кущах, а ми й не помітили. Кажу до Олега:

— Бач, як заєць почесав?

— А може, це його садок? — непокоїться Олег.

— У нього, певно, ще є,— кажу.

— А як ми комусь розкажемо про цю малину, нам повірять?-питає хлопець.

— Навряд,-відповідаю.

— Е-е, то не їжмо більше!

— Як це? Так її тут і залишимо?

— Нарвімо в кишені. Тільки ж... мабуть, помнеться?

— Іще б не пом'ятися!

Помітивши, що Олег спохмурнів, я розв'язую рюкзака.

— От бачиш, придумали.

— Знаєте, як здорово буде!-мій супутник став старанно збирати ягоди.— Розкажемо комусь про малину, а він нам: "Що ви, де вона в цю пору?" А ми йому ягоди на долоню: "Покуштуйте". Здорово буде?

ЩО ШУКАЛА БІЛОЧКА

Спочатку вона видалася нам чудною якоюсь: не гасала по деревах, як це їй належить, а спустилася на землю і край берега, коло самої води, бережком так-стриб, стриб, стриб. Скочить, стане, пошелестить листям, знову стрибне. А то стане, розкидає його на всі боки.

В лісі тиша. Безлисті ще кущі не ворухнуться.

Нам не клювало. Виїхали ми до річки, правда, так собі, розвіятись. А тут оце білочку здибали. От і приглядаємося з-під вільшини: цікаво!

Нарешті вона запідозрила щось не те, і шурх у кущі. Так і не було її більше.

Ми пробули тоді над річкою цілий день. Розпалили багаття й напекли картоплі, нарізали вудлищ. А потім таки вирішили подивитись, що ж то шукала білочка? А ще й міст на той бік був недалеко-з півкілометра угору по річці.

Прийшли ми, подивилися, розгребли й собі опале листя-а під листям тут і там ліщинові горіхи лежать. Розкусили одного-другого-та й смачні ж! Наче тільки з гілки. Це вони восени нападали. А білочка, бач, знає, де горіхи лежать.

Потім не раз ранньої весни шукали ми горіхи під ліщиною. І навіть у нашому міському парку цілі пригорщі назбирували.

СОЛОВ'Ї

У лісі стільки вранішнього сонця, аж очам лоскітно. Усі поверхи лісу густо прошиті золотими нитками. На воду дивишся — дзеркало та й годі.

Листя ще тільки ледь проклюнулося на березі та вільсі, на ліщині та осиці.

Зате долі-зелене шумовиння. Недарма ж місяць травнем звуть. А по тому шумовинні-білі цятки. Це заячий щавель цвіте. Тут і там-фіалки. Онде барвінок.

"

Край самої води черемха, у піняві вся. Цвіте. Ми розкладаємо вудки. Враз як задзвенить, як защебече: — Тьох-тьох-тьох! Чів-чюв! Соловейко.

Коли він замовк, за річкою десь озвався другий. А ген оддалік ще один витинає. Над нами знов:

— Тьох-тьох! Ті-ті-ті! Тюр-р-р! Чів-чюв! Чів-чюв!.. Оте "чів-чюв" виходило в нього так, наче питав нас:

"чув?" А Олег і каже:

— Чув. І я чую, і он дядько.

А соловейко пурх із гілки. Тільки ми його й бачили.

ЛІСОВА КОПАНКА

Вже як вийшли з лісу-відчули: таки добре стомилися. Із самісінького досвітку на ногах.

І кошики ніби потяжчали. Хоч, правда, в них всього десь із десяток боровиків та по шапці іншої лісової здобичі-лисичок, сироїжок, моховиків. Але ж, як мовиться, на плечах і соломина поліном стає.

Попід лісом-широка піщана дорога. Далі-крутосхил. За ним-поросла верболозом та вільшиною заплава. І аж ген удалині, за річкою,-село, куди приходить автобус.

В Олега сорочка мокра на спині, з-під картуза теж патьоки на все обличчя. Але не нарікає ні на спеку, ні на втому-впертий. І я пропоную:

— Давай десь примостимося та спочинемо. По очах бачу-зрадів. А все ж своє:

— Коли ви вже так хочете...

Стали шукати підходяще місце-щоб і холодок, і трава. Аж тут на невисокому обтесаному стовпчикові напис: "Копанка". І вниз збігає стежечка.

Ми звернули туди і вже незабаром сиділи в тіні молодих вільх, біля копанки, обкладеної дерев'яним

зрубом. Вихлюпнули з пляшки рештки води і, напившись свіжої, пороззувалися та й полягали в траві.

А тут ще один грибник на спочинок завернув-низенький дідусь із коробом за плечима. Нас здивувало, що короб майже повний. Що ж то за гриби?

Дідусь каже: "Добрі грибочки". І охоче став пояснювати: отой-такий, а отой-такий. Дідусь не поспішав і розповідав нам, де які гриби ростуть. Відпочивши, ми рушили до села втрьох. Олег каже:

— Треба помітити це місце. Може, ще коли, як будемо в лісі, прийдемо.

— Атож, атож,-похвалив дідусь,-Бач, як у пригоді копанка стала. А малий же ж хлопець, хіба трохи більший за тебе, викопав. Лісників син. І табличку,-он бач? — написав.

В автобусі Олег сидів біля вікна і, мабуть, як і я, думав про малого хлопчика, що подарував нам у лісі гарний спочинок.

РАЙДУГА

Від самого раннього ранку тихо, теплий дощик помрячить та й перестане. І червнева теплінь аж у горлі лоскоче пахощами свіжого сіна.

Підкачали ми колоші до колін і стоїмо над ставком, як чаплі. В руці по вудці.

Коли так десь після полудня сонце несподівано прорвало хмари. І одразу весь світ змінився. Все запромінилося, заіскрилася кожна травинка.

Та не встигли ми й слова вимовити, як стали свідком такого, чого ні я, ні, тим паче, Олег, і не бачили ніколи. Просто перед нами, через увесь ставок, і далі на ліс, засяяла райдуга.